

1.

Mai hüppas ahju eest püsti, ta ei tohtinud enam halada ja muretseda, ennast lõplikult hulluks ajada. Küllap kõik kuidagi laabub. Ta jättis puud Väana maamajja nukralt visisema ja tormas välja tormi kätte. Rajutuul peksis ahastavad mõtted eemale – valusalt, aga mõjuvalt. Ta oli elus, võis kogu kevadtalve veeta Madise suvilas kassi hoides. Milleks paanikasse sattuda?!

Töötü lauljanna ahmis värsket õhku endasse nagu ergastavat jooki. Kui ta kõrgetel vahustel laineharjadel purjelauaga liuglejaid nägi, oli meeleheide juba taandumas. Missugused uljad ja sitked kihutajad, need surfajad! Meres sama kodus nagu Poseidoni pojad. Olgu talvetorm või mitte, mõtles Mai vaimustunult. Ta oli lainetel liuglejaid ka suvel Pirita rannas imetlenud, aga seal olid nad poolpaljaste päevitajate kõrval väljakutsuvalt erinevad oma kombinesoonides, lausa veidrad. Väana talves said neist naljakatest tumedatest kujudest äkki võimsad kangelased, kelle pead näis ümbritsevat jumalik oreool – lainevahust ja lumehelvestest.

Vabas Eestis sündinud noorukid kuulusid merega kokku samavõrd nagu Mai lemmikjutu näkineid, kes küll ohverdas oma meresaba maapealse armastuse nimel. Mida ohverdasid

need mehed merele? Või polnudki enam vaja ohvriande, sest vabadus oli käes!? Vähemalt Eestis. Pildid pommiplahvatus-test, mida teleuudistes pidevalt näidati, tundusid äkki täiesti võimatute ja kaugetena. Nemad, need sitked surfajad, olid veel elus, terved ja uljad. Ka tema ise oli elus, käed-jalad terved. Kontserdilepingute katkestamine ja esinemiste ärajäämine pole veel elu lõpp. Ta alustab puhtalt lehelt, nagu murranguajal Viini sõites, tal on kõik veel ees.

Surfajad meenutasid lapsepõlve reisiunelmaid, kui Lääne-meri oli neile kõigile suletud – raudne eesriie. Möödunud sajandi kaheksakümnendatel oli Mai Malm noortemeister ujumises, aga merele liuglema ei pääsenud, sest laineid valvasid nõukogude piirivalvurid ja keelasid kõike välismaist, mis tookord tundus ülimalt ahvatlev, sest oli kättesaamatu. Purjelauaga lainetel kihutamist võis näha ainult eksootilistes filmides, ookeanide uljaspead olid tookord unelm.

Õigupoolest loobuski Mai spordist laulmise kasuks see pärast, et basseinis edasi-tagasi vehkida oli tüütu. Vesi oli alati liiga kloorine – või kes teab millene veel? – ja silmad hakkasid kipitama. Ta oli läinud muusikakoolile lisaks ujumistrenni, sest tahtis suve pikendada, aga bassein pikendas merd sama vähe, nagu austerlasest abikaasa koroonaaegsed parastamised suutsid pikendada nende abielu. Mai lauljakarjääriga olevat nüüd lõpp ja punkt, ei unustanud mees pidevalt meenutamata. Naisel olevat aeg pühenduda üksnes kodule ja jätta vastuvõttudel koketeerimine, nõudis armukade abikaasa. Ometi oli ta kord armunud just nimelt säravasse lauljannasse, mitte kodupere-naisesse. Koroonaaegne töötus oli sunniviisiline koduarest, nad ei suutnud teineteist raskel ajal toetada, sest olid harjunud hoopis teistsuguse, särava eluga. Tülid muutusid üha inetumaks –

tulemuseks oli Mai uhke lahkumine Eestisse ja lahutus, sest lauljanna ei tahtnud hakata kodukanaks.

Aga kes oli ta nüüd selles Väana-Jõesuu tormis? Oli ta end ise kodutuks muutnud? Jah, temast polnud saanud koduperenaist, aga ta oli sellegipoolest vaid armetu kassihoidja kaugete sugulaste majas, mis ei kuulunud temale, nagu ei kuulunud talle enam ta esinemisplaaniid, mis olid allutatud üha uutele piirangutele.

Maile kuulusid praeguses uues elus ainult Väana mereained ja tuhisev tuul. Aga need olid õnneks väga head lohutajad. Madise majas olid justkui alles kõik vanaema unejuttude ahjualused, kes õnneotsija hinge mitme niidiga oma peos hoidsid ja seda kunagi päriselt lahti polnud lasknud. Väana-Jõesuus pidi Mai endale tunnistama, et abikaasa uhkes Viini majas oli ta alati olnud pigem kontvõõras, keda aristokraatne ämm kunagi päriselt omaks ei võtnud.

Paljud pagulased ei harju ju võõral maal kunagi. Enam ei tundunud ka lauljannale kummaline, et hallipäised väliseestlased kippusid tagasi Eestisse, ostsid saari ja maju ega tahtnud olla välis- ja väljas. Eestist minema kippudes olid need vanakeste igatsused noort lauljannat hämmastanud. Miks nad küll tulid vabast maailmast siia vaesunud ja kisklevasse endisse liiduvabariiki? Kunagistest kodudest polnud ju enam suurt midagi alles. Nüüd sai Mai neist palju paremini aru, sest mõistlikku seletust pärast lahutust tekkinud meeletule koduigatsusele polnud ka temal. Ta oleks võinud vabalt Viini jääda, parimad sõbrad ja tuttavad olid ju seal. Eesti sugulased olid pikkade rännuaastatega kaugeks jäänud ega tõtanud teda tervitama, veel vähem aitama, kuigi nad olid lauljanna hiilgeaegadel tal sageli Viinis külas käinud. Viinis...?! Ah, mida kõike ta sellelt kuulsalt kultuurilinnalt lootnud oli!

Ei, ei, ta ei tohi uuesti masendusele alla anda! Mai hakkas nukraid mälestusi peletades rannas nii metsikult kätega vehkima, et tabas möödaruttavat musta kogu, kes vahuste lainete poole kiirustas.

„Oi sa tont!“ tõstis tõttaja käe huule juurde, Mai oli kogemata valusasti mehe nägu tabanud.

„Ma... ma ei näinud, ma ei tahtnud... Ma väga vabandan... ma...“

Surfaja heitis talle maruvihase pilgu, aga pahameel asendus äkki imestusega ja mees hüüatas rabatult: „Ojee, uskumatu, et Mai Malm isiklikult mu näkku autogrammi virutas!“

„Kas me oleme tuttavad?“ pomises naine kohmetult.

„Nüüd ehk oleme. Kes siis teid tunda ei tahaks! Nii head lauljannat.“

„Ma arvasin, et eestlased on mind ammu unustanud.“

„Kuidas me saaksime? Olete ju nii löögivalmis!“ muheles mees. „Teie soolokontserdid olid alati suur elamus, aga see oli tõesti ammu. Kadusite Eesti lavadelt väga ootamatult. Olin sellest väga pettunud. Mu poisipõlve hingehaavad olid märksa hullemad kui praegune väike huuleveritsus! Uskuge või mitte, aga olite mu esimene armastus, oi, oi, ärge ehmuge, täiesti platooniline ja muusikaline! Olin siis teismeline mehehakatis...“

„Ega te praegugi palju vanem ole!“ oli Mai mehe imetluskõnest segaduses.

„Õnneks siiski. Piisavalt vana, et teie käelöögist mõnu tunda,“ naljatas mees.

„Kas tahate mind kehavigastuse tekitamise pärast kohtusse kaevata?“ püüdis Mai tundmatu innukat imetlemist peatada. Ta oli ühtaegu ehmunud ja meelitatud, et keegi ta Väana-Jõesuus ära tundis.

„See oleks tõesti hea mõte! Kuulsustelt raha väljapressimisega on paljud kelmid rikkaks saanud,“ muigas mees. „Aga ma pole kelm.“

„Ja mina pole mingi kuulsus,“ ohkas Mai. „Eestis kindlasti mitte.“

„See jätkke ikka publiku otsustada,“ ütles mees juba veidi vaoshoitumalt. „Kahju, et te pole kaua Eestis esinenud. Teid polnud kuulda juba ammu enne koroonakeeldu. Kadusite sama äkki nagu Jaak Joala, kuigi olite rohkem opereti- ja ooperitäht, igal juhul lootustandev noor staar. Mul on kodus teie ainuke plaat, mis tookord ilmus, see on mu suur lemmik! Kuulan sageli veel praegugi ja ma...“

„Kuulge, teie huul veritseb üha rohkem! Nii te küll merre minna ei tohi!“ katkestas Mai ehmunult, sest verenire voolas juba mehe lõuale.

„Ah, tühiasi, olin ise süüdi, et trügisin teist liiga lähedalt mööda,“ kohmas mees, pühkis ettevaatlikult nägu ja jätkas endistviisi õndsalt naeratades: „Jah, sain pagana valusa hoobi!“

„Tulge minu elupaika, teie haava peab ravitsema,“ pakkus Mai endalegi ootamatult, kuigi surfaja võinuks ka meres näo puhtaks loputada. Mida üks kriimustus mehele teeb!

Lauljannal polnud kombeks võhivõõraid külla kutsuda, aga just mehe naeratus naelutas ta paigale – surfaja oskas väga võluvalt naeratada, veritsevast huulest hoolimata. Viinis oli härrasrahvas naeratamise peaaegu unustanud. Seda asendas lai naer, mis oli üha valjuhäälssem ja ründavam. Kõige rohkem oli kuulda pidevaid mürisevaid naerupahvakuid, mis pidi tõestama hääleomaniku naljavaistu ja huumorimeelt. Mõned tarkpead pakkusid netikuulutustes välja isegi naeruteraapiat, kuigi Mai arvates oli rõõmuta naer veel masendavam kui pilkav irve.

„Elan siin ligidal, astuge pärast läbi. Teil ju veri väljas,“ kor-
das Mai kohmetult, kui mees teda üllatunult silmitsema jäi.

„Jah, kohutav, missugune jõud on eesti naise hapras käes!“
ütles mees pärast lühikest pausi, mille jooksul Mai oma lahkete
pakkumist juba kahetsema hakkas. „Tulen rõõmuga! Kas nüüd
just haava pärast, aga kuulsa Mai Malmi kutsesest ei suuda keegi
ära öelda.“

„Jätke ometi, mul on piinlik! Lõpetage meelitamine! Usku-
matu, et mind üldse mäletate.“

„Mina igatahes mäletan! Ja olen väga rõõmus, et olete tagasi
Eestis! Mis teid siia inimtühja randa toob? Koroonaga ju ammu
möödas. Kas kardate ikka veel nakkust ja põgenesite Viinist
Vääna metsa? Või olite haige ja taastute?“

„Ma ei ela siin, sest... olen..., ah, pole oluline,“ kogeles naine,
heitis pilgu lainetel liuglejatele ja lisas igatsevalt: „On alles sur-
fajatel mõnus elu!“

„Ja mis siis teie elul viga? Vääna-Jõesuus on mõnus ja rahulik,
sõjamõll kaugel! Ja ehk on varsti Eestis loota teie soolokont-
serti? Näiteks ukrainlaste toetuseks.“

„Kontserti pole esialgu plaanis, mind pole keegi esinema
palunud. Ka Peterburi oma jäeti ära...“

„Venemaaga, jah, on lõpp!“ silmitses mees lauljannat üha
tähelepanelikumalt. „Aga on ju palju teisi võimalusi, otsige ja
leiate!“

„Kui teie teate, mil viisil võib tundmatu viinlanna Eestis
lavale pääseda, siis olen rõõmuga nõus teie ettepanekuid kaa-
luma! Hiljakaegu muutsid esinejate elu põrguks koroonapii-
rangud, nüüd on asi veel keerulisem. Paljud lepingud lendasid
vastu taevast!“ pahvatas Mai õnnetult.

„Kas asi kohe nii hull? Olete tõesti üsna kurva moega.“

„Jah, ma lootsin sellest Peterburi soolokontserdist nii palju,“ pomises naine tasa. „Ma ei tahtnud hädaldada, aga...“

„Pidage vastu, küll me varsti võidame! Slava Ukraini!“

„On ikka meestel lihtne kangelaslikku võitu oodata!“ purskas Mai ahastades. „Sõda pole ometi uljas meelelahutus nagu surfamine.“

„Kas te arvate, et ma ei tohiks üldse merre minna, kui teie kontsert on keelatud?“ nähvas mees vastu.

„Mina ei arva midagi. Poliitika mind ei paelu ja olen sõjavastane. Igasugune vägivald on kohutav, kuigi, jajah, lõin ise teid kogemata veriseks. Mul on praegu hirmus külm, tuul peksab mis kole. Ootan teid, näete seal, klaasmajas, katus paistab männituka tagant.“

„Klaasmaja kõlab uhkelt!“

„Mitte nii uhkelt, kui teie vetteminek selle pakasega!“

„Mul varsti veel kaugemale minek, ootan iga hetk telefonikõnet, et sõita uuesti Ukrainasse, mul jäid seal tuttavad sõjalõksu. Venitasid ja venitasid, kuni oli hilja. Nüüd juba pommid lendavad päris nende maja lähedal. Nii et lähen sõjaväljale!“

„Seda küll vaja pole, te pole sõdur, vaid surfaja!“ hüüatas Mai nii ehmunult, et mehe nägu uuesti särama löi. „Mis teie võitlusest kasu oleks!? Saaksite vaid mõttetult surma.“

„Kasu või mitte, aga minna tuleb. Teisiti lihtsalt ei saa!“

„Miks ei saa? Ärge kippuge kangelaseks. Kuidas te seal üldse võidelda kavatsete? Teete kukepoksi?“

„Ärge eesti mehi alahinnake!“ teatas mees uhkelt. „Ma olen spordimees ja Kaitseliidus arvel.“

„Nii et lähete tõesti otse lahingusse?“ ehmus Mai üha rohkem.

„Olen kauges nooruses laskesporti teinud.“

„Eriti kaugel see noorus küll ei olnud, aga mehearu võiks teil tõesti juba peas olla. Sõda ei ole naljaasi!“

„Ma ei teegi nalja,“ muutus mees jälle tõsisemaks. „Mõrtsukas tuleb peatada, kuni pole hilja.“

„Kuulge, see kõlab juba nagu ühe leheloo pealkiri. Täpselt, toppisin just samade sõnadega paberituusti oma ahjualustele kurku.“

„Ahjualustele?“ puhkes mees naerma. „Kes need veel on?“

„Kas te siis ei tea vana rahvajuttu ahjualusest, kes tuli öösel ahju alt välja, et vaese mehe söögikauss tühjaks süüa. Aga nutikas kavalpea püüdis mehikese osava nipiga kinni ja lubas ainult siis vabaks lasta, kui too ta kolm soovi täidab.“

„Ja mida siis see vaene mees soovis? Kindlasti rahapada?“

„Ei, vist mitte... Ma enam täpselt ei mäleta, aga küllap ta läks oma tahtmistega liiale nagu ikka ja jäi lõpuks kõigest ilma, ka majast, mille ahjualused tuhaks põletasid.“

„Ja mida teie sooviksite?“

„Eks ikka õnne ja armastust ja rahu, rahu, rahu! Sõja lõpp on mu suurim soov! Igivana lugu ahjualustest on Ukrainas jälle igati ajakohane...“

„Ukraina ahjualused pole küll milleski süüdi.“

„Kodurahu huvides tuleks ometi kokku hoida ja kokku leppida, kuni see veel võimalik on,“ poetas Mai kohmetult. „Kodusõda on kõige hullem sõda.“

„Ukrainas pole mingit kodusõda, seda riiki ründas kurjategija Putin, kes tahab kogu maailma vallutada ja ei saa aru, mida ta teeb!“

„Hea, et meie riigijuhid teavad, mida nad teevad,“ ahastas Mai ja kogu ta meeleheide purskus äkki välja kiires sõnavulinas. „Meie poliitikud on kolmkümmend aastat eestlasi vene-

laste vastu üles ässitanud. Venekeelsed ukrainlased ei saanud meil kodakondsust, aga kõik eestlastest tippkollaborandid said. Ida-Virumaa jäeti virelema, parteituid tööinimesi sõimati ammu enne Ukraina sõda tibladeks, okupantideks ja viendaks kolonniks... Umbkeelses Narvas tuulab ringi keeleamet, keda keeleinkvisitsiooniks kutsutakse, vene lapsed tahetakse saata eesti kooli... Ja nüüd nõuavad meie head inimesed, et iga venelane peab Putini rünnaku eest vastutama. Ka muusikud ja lauljad. Kas meie tippkommunistid vastutasid kompartei kuritegude eest, mis tehti Stalini ja Brežnevi ajal? Ei, ainult meie venekeelne kogukond oli äkki paha, olgu nad parteis või mitte.“

„Oh sa pagan, ise ütlesite, et teid poliitika ei huvita!“

„Ei huvitagi, aga mind huvitab elu ja ellujäämine, eriti veel pisikeses Eestis. Kui sõda kardetakse, miks siis rahvale varjendeid ei ehitata? Nursipalu kodud muudetakse harjutusplatsiks, eestlased aetakse jälle kohtuta kodudest... Miks? On need kõik õiglased ja õiged otsused?“

„Loomulikult on sõjaväele harjutusväljakuid vaja. Te peaks siiski piirduma muusikaliste arutlustega.“

„Olgu siis nii, mu repertuaaris on mitu suurepäraselt Rahmaninovi romanssi ja ma ei tohi neid Peterburis laulda. Sõitsin Väänast Tallinnasse, kus Vene kultuurikeskuse väikeses saalis esitati just neid romansse, sest tähistati Rahmaninovi 150 aasta juubelit. Saal oli pooltühi, kuigi lauljad olid suurepärased. Mul oli nutt kurgus, et ma ise ei pääse enam Peterburis lavale. Võibolla mitte kunagi! Kas te saate üldse aru, mida tähendab kõigi vene inimeste põlastamine? Keelaku siis Tšaikovski „Pähklipureja“ ka ära! Ma lihtsalt ei suuda enam seda taluda, mu hing on sööks põlenud. Ma ei suuda vist enam kunagi laulda, mu vene sõbrad on hädas... Ah, mis teil sellest! Te olete

liiga noor ega saa sellest aru, mida ühele lauljale tähendab, kui ta nii pikalt lavalt eemale jääb.“

„Miiii...llest ma aru ei saa?“ pahvatas mees vihaselt.

„Te olite siis vist alles mähkmetes, kui meie laulsime lauluväljakul vabadusest ja lootsime üllast ja ilusat tulevikku... kõigile! Sellepärast ma Eestist ära läksingi, et ei suutnud enam taluda endiste partorgide ja propagandistide pidevat vene sõimu ja muid kavalaid trikke. Kogu mu pere tõsteti tagastamiskampaaniaga kodust välja, kuigi oleme puhasverd eestlased ja olin selles majas kogu elu elanud. Mu isa sai pärast seda infarkti ja suri. Mu lapsepõlvkodu jõudis lõpuks mingi parteitegelinski kätte, keda polnud eales küüditatud ja kes polnud kunagi selles majas elanud. See tüüp sai osava kinnisvaraäri miljonäriks, mina läksin Viini, et uut elu alustada ja välismaalaseks hakata...“

„Te olete liiga kaua Austrias olnud ega tea enam meie elust midagi! Meil pole enam mingit partorgide võimu,“ vastas surfaja oma sportlikku kogu veel pikemaks sirutades. „Kompartei on ammu keelatud, plats on puhtaks tehtud.“

„Jah, plats on puhtaks tehtud, aga kellest ja milleks? Kas tõesti ainult vene kultuuri ja vene inimese halvustamiseks? Mitte ainult Rahmaninov ja Tšaikovski ei õppinud Peterburis, vaid ka meie kuulus Rudolf Tobias ja veel paljud teised head muusikud.“

„Millal see veel oli? Nüüd käib sõda. Keegi ei halvusta Rahmaninovi ja Tšaikovskit. Te lihtsalt ei tea...“

„Aga kas teie teate päris täpselt, mis Ukrainas toimus ja toimub, kui neid nii innukalt aitama lähete? Otse kuulide alla? Ükski sõda pole muinasjutt, kus hea kitsekarjus võidab paugupealt paha lohema. See on päris tõeline surm ja kaos, veri ja häving!“

„Kumb meist rohkem muinasjutus elab? Ise olete end Väana-Jõesuus elevandiluust torni peitnud ega tea, mis toimub... Ukraina võitleb ka meie vabaduse eest! Venemaa on ründaja, keda tuleb igal võimalikult moel nõrgestada. Aga teie nutate siin mingi tühise Peterburi esinemise pärast,“ käratas mees, ta äsjane vaimustunud toon oli kadunud, hää l kõlas külmalt ja etteheitvalt. „Kas teil tõesti sõjapõgenike lastest kahju ei ole? Võiksite majutada pisikesi ukrainlasi oma muinasjutulisse klaasmajja!“

„See ei ole minu maja,“ nuuksatas Mai. „Ma ju ise samuti hädas ja tööta. Poliitika mind tõesti tegelikult ei huvita, ma ei tahaks sellest üldse rääkida, tahaksin lihtsalt laulda.“

„Minu arvates rääkisite praegu poliitikast väga enesekindlalt. Eestis on palju häid inimesi, kes aitavad ja annetavad ega looda mingit kasu. Ka mina lähen, sest teisiti lihtsalt ei saa.“

„Ehk teid ei lastagi üle piiri?“ poetas Mai tasa.

„Mind lastakse, olen Ukrainas juba mitu korda käinud, mul seal ees vanad sõbrad, sportlased.“

„Ärge kippuge võõrasse sõtta, meil on kodumaal mehi vaja!“ nõudis Mai äkki nii meeletult, et see ka teda ennast imestama pani.

„Mulle pole see võõras sõda, kaitseme ka Eesti vabadust. Kuidas te ometi aru ei saa?“

„Kaitske muul moel! Eestlased ei peaks tormama otse lahingusse, meid niigi vähe.“

„Paljud eesti mehed aitavad igal võimalikul moel. Kuulake Ukraina stuudiot, seal on igal nädalal ülevaade lahingutest ja kogu Euroopa sangaritegudest.“

„Jätke ometi sõjaga hooplemine! Kui oli sõda Armeenias või Gruusias, siis polnud mingit Gruusia stuudiot... Polnud ka

Afganistani stuudiot, aga nüüd äkki on meie poliitikutele vaja pidevat sõjapropagandat nagu Vietnami sõja ajal.“

„Te ajate kõik segamini,“ muutus mees veel süngemaks. „Mis puutub siia Vietnami sõda? Siis olid hoopis teised ajad.“

„Ka siis oli ühel pool Venemaa, nojah, õigemini küll Nõukogude Liit ja teisel pool Ameerika.“

„Ameerika pole praegu sõjas.“

„Eesti ka ei ole. Me ei ole Venemaale sõda kuulutanud. Ja ometi saadetakse pidevalt relvi, ka Euroopast, et üha rohkem noori mehi tapetaks, ikka rahu nimel,“ ei suutnud Mai jätta torkamata. „Olete ometi sportlane, mitte sõjamees või... või... äkki oletegi mingi palgaline tapja?“

„Loomulikult mitte, ma olen ujumistreener,“ solvus mees.

„Tehke siis ujula hüppetornis kangelastegusid, kui teil adrenaliini vaja on. Teil pole ju mingit sõjalist väljaõpet. Lähete spordipüüßiga pommide vastu,“ püüdis Mai meest nii innukalt veenda, nagu polekski tegu mingi täiesti tundmatu surfajaga.

„Ma lähen nüüd igatahes vette!“

„Minge ja mõelge järele! Ma ootan teid, sest teie huul vajab puhastamist. Tulge otse läbi männituka, siis näete ühekordset maja metsaserval, seal on ainul üks laiade klaasakendega hoone. Peaaegu nagu akvaarium.“

„Elate tõesti lausa klaasist lossis? Ehk vajate sinna turvameest? Klaas ju kerge purunema... Oh, unustasin end tutvustada. Minu nimi on Erik,“ muutus mees taas veidi leebemaks.

„Kas olete hobi korras turvaja? Pidite ju ujumistreener olema?“

„Koroona ajal olin vahel turvamehena tööl, sest basseini peeti katku ajal eriti ohtlikuks. Ujumine keelati samuti ära nagu laulmine.“

„Surfajatel pole õnneks mingeid pisikupiiranguid kunagi olnud. Lauljatel oli, jah, väga raske aeg. Mõned otsustajad arvasid, et ka oper on publikule eriti nakkusohtlik.“

„Kas tõesti?“ imestas Erik. „Veider, on selline tunne, nagu koroonat poleks kunagi olemas olnud, juba varsti sõidan oma maastikuautoga Ukrainasse, kus märksa suuremad ohud.“

„Kas teil pole kahju merega hüvasti jätta? Ja üldse kõigega? Jõuate veel ümber mõelda! Eestis ometi pole sõjaseisukorda.“

„Õnneks veel mitte, aga et me vabaks jääksime, selleks lähengi. Kõigepealt merre, kuigi olete laulev näkineid, kes suudaks pikapeale kõiki mu plaane muuta, kui teid veel kaua kuulan,“ muigas mees, kes vist tegelikult polnudki nii noor, kui esmapilgul paistis. Must kapuuts varjas laupa, näost oli näha vaid nina ja veritsev huul. Ning puurivad silmad, mille pilk polnud sugugi poisikese oma ja pani Mai punastama.

„Püüan kõik oma oskused mängu panna, et teid sõjakäigust säästa,“ püüdis lauljanna vastu naljatada, kuigi mitte eriti veenvalt, sest kogu nende vaidlus oli liiale läinud. Milleks avameelitseda võõra mehega. Ilmselt olid ta närvid ikka täiesti läbi.

„Peatse kohtumiseni!“

Kui Erik sammus üle lume edasi lainete poole, purjelaud kindlalt kaenla all, imetles naine tahtmatult mehe sihvakat kaju. See kadus lainetesse nii sujuva iseenesestmõistetavusega, nagu ta oleks merejumal Poseidoni poeg, kes tulnud vaid korraks kaldale, et surelikke lohutada ja nende maiste murede tühisust rõhutada. Surfaja pööras veel korraks ümber ja viipas lainetest.

Mai lehvitas kohmetult vastu ja kiirustas kodu poole.